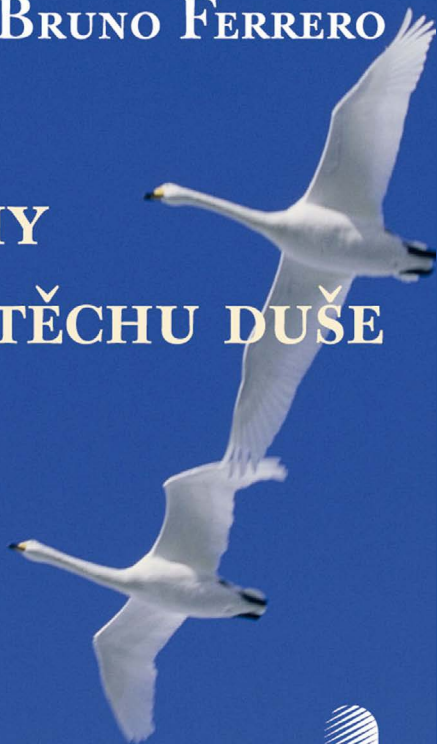

BRUNO FERRERO

PŘÍBĚHY
PRO POTĚCHU DUŠE

portál

PŘÍBĚHY PRO POTĚCHU DUŠE

BRUNO FERRERO

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR.

Ferrero, Bruno

Příběhy pro potěchu duše / Bruno Ferrero ; [z italských originálů ... přeložila Dana Ovečková]. -- 5. vyd. -- Praha : Portál, 2008. -- 144 s.

Název originálu: *Quaranta storie nel deserto, L'importante e' la rosa, Il canto del grillo*
ISBN 978-80-7367-484-7

821-32 * 17.02 * 316.472.4 * 2-584

- smysl života
- životní moudrost
- interpersonální vztahy
- duchovní život
- příběhy

17 - Etika. Morální filozofie [5]

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE A UŽIVATELE TÉTO KNIHY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Italské vydání: *Quaranta storie nel deserto,*

L'importante e' la rosa, Il canto del grillo

© Editrice Elledici – 10096 Leumann (Torino), 1990, 1993, 2000, 2003, 2006, 2008

České vydání: © Portál, Klapkova 2, Praha 8, 1996, 2000, 2003, 2006, 2008

ISBN 978-80-7367-484-7 (tištěná verze)

ISBN 978-80-262-0424-4 (pdf)

ISBN 978-80-262-0425-1 (ePub)

ISBN 978-80-262-0426-6 (mobi)

Obsah

Růže	9
Prázdná židle	11
Kde se země dotýká nebe	12
Příběh o zlém vlkovi	13
Mrak a duna	13
V obchodě	15
Co	16
Vůně	17
Dvě zrcadla	19
Úspěch	21
Liščí taktika	22
Ruka a písek	23
Síla myšlenky	24
Gobelín	25
Nedělní oběd	26
Tajemství ráje	27
Táta pod postelí	29
Nejsou na prodej	31
Smrt farnosti	32
Po malých krůčcích	34
Tři žáby	34
Kůň divoký a kůň domácí	36
Dva poutníci	37
Vězeň a mravenec	39
Trochu stříbra	40
Jeskyňe	41

Kůň Alexandra Velikého	42
Výměna	44
Kočka	45
Přelud	46
Poušť pláče	47
Hloupá želva	48
Dopis z lásky	50
Malá můra a hvězda	51
Kruh radosti	53
Dva vrabčáci	55
Čtyři princové	56
Vší silou	58
Dívej se na cestu	59
Útěcha	60
Úsměv za svítání	60
Pod převisem nad roklí	62
Ze života	63
Skutečně slepý	64
Kobylky v polévce	66
Šaty	67
Řekněte to dřív!	67
Kosí dílo	69
Králův šašek	71
Holčička a vlk	72
Kohout a diamant	73
Pamatovat si kázání	74
Mrtvý, nebo živý?	74
Perla	75

Kde je Bůh?	76
Vlakový jízdní řád	77
Vejce	79
Myšlení a veřejné mínění	80
Horníková lucerna	81
Báseň o lásce	83
Zvědavé jepice	84
Dva kapesníky	85
Dřevorubcovo oko	86
Prasklá studna	87
Zabil jsem ji pro kousek chleba	88
Opalovat duši	89
Pro koho?	90
Profesor a rybář	91
Pavoučí děti	92
Oběť	93
Oslava na hradě	94
Tři dýmky	96
Otec Forgets	97
Kdy končí noc	99
Manhattan	99
Lstivá myška	102
Kdybys mohl žít znovu	103
Kdo se nemodlí?	105
Miluješ mě?	106
Ušlechtilý strom	107
Míň než nic	109
Lodka	110

U ohně	.112
Klaun	.113
Modrá jeskyně	.114
Dva přátelé	.116
Rybářská síť	.118
Vidět Boha	.119
Předsevzetí	.121
Ježčí dobrodružství	.122
Studna	.124
Myš	.125
Sny	.125
Přátelé a medvěd	.127
Ticho	.129
Spolupráce	.130
Puzzle	.131
Jak se loví opice	.132
Schůzka	.134
Bohatý a chudý	.135
Malířův model	.137
Jakými slovy?	.138

ÚVOD

RŮŽE

Německý básník Rilke bydlel jistý čas v Paříži. Každý den, když chodil na univerzitu se svou francouzskou přítelkyní, procházel jednu velmi rušnou ulici.

Na jednom rohu této ulice vídal pokaždé žebračku, která prosila chodce o almužnu. Žena seděla bez hnutí jako socha vždycky na stejném místě s rukou nataženou a očima sklopenýma k zemi.

Rilke jí nikdy nic nedal, zatímco jeho společnice ji pokaždé nějakým penízem podarovala.

Mladé Francouzce to bylo divné, a tak se básníka jednou zeptala: „Proč té chudince nikdy nic nedáš?“

„Měli bychom obdarovávat srdce, ne ruce,“ odpověděl básník.

Dalšího dne přišel Rilke s nádhernou, čerstvě rozvitou růží. Vložil ji žebračce do ruky a chtěl odejít.

A tu se stalo něco neočekávaného. Žebračka zvedla oči, pohlédla na básníka, namáhavě se zvedla ze země, uchopila jeho ruku a políbila ji. Růži přitiskla na prsa a pomalu odcházela.

Celý týden ji nikdo neviděl. Ale za osm dní znovu seděla na svém obvyklém rohu ulice. Tiše a bez hnutí jako vždycky.

„Z čeho žila po celou tu dobu, kdy nic nedostávala?“ ptala se francouzská dívka.

„Z růže,“ odpověděl básník.

„Existuje jeden problém, jediný na zemi. Jak vrátit lidem duchovní rozměr, jak působit na lidskou duši. Je třeba, aby lidstvo bylo zavraženo shůry, aby do něj vstoupilo něco, co ho učí ní podobným gregoriánskému chorálu. Jak vidíte, nedá se žít dál tak, že se budeme zajímat jen o ledničky, politiku, bilance a křížovky. Tak není možné jít kupředu,“ napsal Antoine de Saint-Exupéry.

Tyto malé příběhy nejsou důležité. Chtějí ti jen na malou chvíli darovat voňavou růži.

Toto všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil.

(Matouš 13,34)

Tato knížka krátkých příběhů a myšlenek přináší drobné moudrosti. Není určena k tomu, abyste ji přečetli jedním dechem. Stačí jedna povídka denně. Nechte ji, aby se uložila ve vaši mysl.

Každý příběh je jako malá skříňka – otevřete ji, sáhnete dovnitř rukou, objevíte semínko, které je tam schované. Věnujte mu pozornost a nechte ho klíčit ve vaší duši.

PRÁZDNÁ ŽIDLE

Jeden starý muž těžce onemocněl. Protože nemoc byla vážná, přišel ho domů navštívit farář. Jakmile vstoupil do pokoje nemocného, všiml si prázdné židle. Měla zvláštní místo, hned vedle postele, na které odpočíval nemocný. Kněz se tázal, k čemu ta židle slouží.

Muž se slabě usmál a odpověděl mu: „Představuji si, že na židli sedí Ježíš. Právě než jste přišel, jsem s ním mluvil... Dlouhá léta se mi modlitba zdála strašně obtížná, až mi jeden přítel poradil, že modlitba je vlastně povídání s Ježíšem. Tak si teď představuji Ježíše na židli naproti sobě, vyprávím mu a poslouchám, co mi odpovídá. A už nemám s modlitbou těžkosti.“

Za několik dní přišla dcera starého muže na faru, aby oznámila, že její tatínek zemřel.

„Nechala jsem ho jen pár hodin samotného,“ řekla. „Když jsem se vrátila do pokoje, našla jsem ho už mrtvého. Hlavu měl opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále vedle své postele.“

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“

(Matouš 5,8)

KDE SE ZEMĚ DOTÝKÁ NEBE

Na stránkách staré knihy z klášterní knihovny četli dva mniši, že existuje místo na konci světa, kde se země dotýká nebe. Rozhodli se, že půjdou a najdou to místo. Slíbili si, že se nevrátí zpátky, dokud ho nenaleznou.

Prochodili celý svět, vyvázli z mnoha nebezpečí, vydrželi mnohé útrapy a odříkání, které přineslo putování do všech koutů, na všechny strany země. Setkávali se také s množstvím pokušení, která se je snažila svést z cesty. Všechno překonali.

Věděli, že na místě, které hledají, mají najít bránu: Až za-
buší, stanou tváří v tvář Bohu.

Tu bránu nakonec našli.

Neztráceli čas a se srdcem až v hrdle zabouchali.

Brána se pomalu otevřela. Oba mniši rozechvěle vstoupili a ... ocitli se ve svém klášteře.

Jednoho dne navštívili rabbiho Mendel di Kozka velmi vzdělaní mužové. Rabbi je udivil svou otázkou, s kterou se k nim obrátil: „Kde přebývá Bůh?“

Vysmáli se mu: „Co tě to napadlo? Cožpak svět není plný jeho slávy?“

Rabbi sám však měl tuto odpověď: „Bůh přebývá tam, kam ho nechají vstoupit.“

Co je tedy nejdůležitější? Nechat Boha vstoupit. Ale nechat ho vstoupit doopravdy, nechat oživit svou víru, aby se můj život proměnil.

*„Stojím u dveří a tluču,“ říká Bůh v Písmu.
Otevřeš mu dnes své dveře?*

PŘÍBĚH O ZLÉM VLKOVI

Aleš, tři roky: „Vyprávěj mi pohádku o zlém vlkovi.“ Lída, deset let: „Ale ne, nejsou zlí vlci, jsou jen nešťastní vlci.“

Nejsou lidé zlí...

MRAK A DUNA

Jeden velmi mladý mrak (je přece známo, že život mraků je krátký a stále v pohybu) se vydal na svou první cestu po obloze v doprovodu stáda načechraných mráčků roztočivých tvarů.

Když míjely ohromnou saharskou poušť, ty zkušenější mraky ho povzbuzovaly: „Poběž! Přidej! Jestli se zastavíš, je s tebou konec.“

Mrak byl však zvědavý jako všichni mladí a pomaloučku klesal dolů, pryč od mračného stáda, podobně, jako by na pastvě opouštěl stádo bizonů.

„Co děláš? Pohni se!“ hučel za ním vítr.

Ale mráček uviděl duny zlatého písku a to byl úchvatný pohled. Duny mu připadaly jako zlato, se kterým si pohrává vítr. Nevšimal si toho, že se sám zmenšuje.

Jedna z dun se na něj usmála: „Ahoj,“ řekla mu. Byla to duna velmi půvabná, právě stvořená větrem, který si pohrával s její zlatavou kšticí.

„Ahoj, jmenuju se Olda,“ představil se mrak.

„Já Týna,“ odpověděla ta duna.

„Jak si žiješ tady dole?“

„Óó... slunce a vítr. Je trochu vedro, ale dá se to vydržet. A co ty?“

„Slunce a vítr... velké cesty po obloze.“

„Můj život je tak krátký. Jestli se vrátí velký vítr, asi zmizím.“

„Mrzí tě to?“

„Trochu. Zdá se mi, že nejsem k ničemu.“

„Já se taky brzy změním v déšť a spadnu. Tak to musí být.“

Duna chvíli váhala a pak řekla: „Víš, že my nazýváme déšť rájem?“

„Nevěděl jsem, že jsem tak důležitý,“ smál se mrak.

„Slyšela jsem vyprávět od starých dun, jak je déšť krásný. My se při něm pokrýváme podivuhodnými věcmi, které se nazývají tráva a květiny.“

„To je pravda. Ty jsem viděl.“

„Já je pravděpodobně neuvidím nikdy,“ postěžovala si duna a skončila rozhovor.

Mrak chvíli přemýšlel a pak řekl: „Mohl bych na tebe napršet já...“

„Ale zemřeš...“

„Zato ty rozkvešeš,“ řekl mrak. Začal padat a přitom se měnil v duhově zbarvený déšť.

Příští den byla malá duna celá rozkvetlá.

Jedna z nejkrásnějších modliteb, které znám, praví: „Pane, učiň mne lampou. Já sám sice shořím, ale daruji světlo ostatním.“

V OBCHODĚ

Jednomu chlapci se zdálo, že se ocitl ve velkém obchodě. Za pultem jako prodavač stál anděl.

„Co tu prodáváte?“ zeptal se kluk.

„Všechno, co si přeješ,“ odpověděl krátce anděl.

Chlapec začal vypočítávat svá přání.

„Přál bych si, aby skončily všechny války na světě, aby byla všude spravedlnost, abychom byli snášenliví a velkodušní k cizincům, aby bylo v rodinách víc lásky, aby měli všichni práci, abychom v církvi měli k sobě blíž a...“

Anděl ho přerušil: „Je mi líto, chlapče. Ty jsi mě špatně pochopil. My neprodáváme plody, my prodáváme jenom semena.“

Jedno Ježíšovo podobenství začíná takto: „Království Boží je jako dobré semeno, které člověk zasel na svém poli...”

Semínko je vždycky začátek. Malý, téměř zanedbatelný začátek. Bůh sám přišel na zemi jako semínko, jako částčka, jako malý výhonek.

Semínko, to je zázrak. I ohromný strom vyrostе z úplně malého semínka. Tvoje duše je zahrada, do které jsou zasety velké hodnoty.

Necháš je vyrůst?

Co

Co slýchávají naše děti:

Nelítej, pohni se, pomalu, pospěš si, nesahej, dávej pozor, dojez to, vyčisti si zuby, neumaž se, zmazal ses, buď zti-cha, co jsem ti říkal, co jsem ti říkala, omluv se, pozdrav, pojď sem, nemotej se pořád kolem mne, jdi si hrát, neruš, neběhej, ať se nezpotíš, dávej pozor, ať nespadneš, říkala jsem ti, že spadneš, tvoje smůla, nedáváš nikdy pozor, to nezvládneš, jsi moc malý, to udělám já, na tohle jsi už moc velký, jdi spát, vstávej, uděláš to později, mám moc práce, hraj si sám, přikryj se, nechod' na sluníčko, buď na sluníčku, nemluv s plnou pusou.

Co by naše děti rády slyšely:

Mám tě rád, mám tě ráda, jsi krásný, jsem šťastná, že tě mám, pojd' si povídat o tobě, najdeme si společně trochu času, jak ti je, jsi smutný, máš strach, proč se ti nechce, jsi roztomilý, jsi jemný, jsi něžný, vyprávěj mi, co jsi vyzkoušel, jsi šťastný, moc se mi líbí, když se směješ, můžeš plakat, jestli chceš, jsi nespokojený, co tě trápí, co tě rozzlobilo, můžeš říct všechno, co chceš, věřím ti, líbíš se mi, líbím se ti, kdy se ti nelíbím, poslouchám tě, jsi zamilovaný, co si o tom myslíš, je skvělé být s tebou, mám chuť si s tebou povídat, mám chuť tě poslouchat, kdy se cítíš velmi nešťastný, líbíš se mi takový, jaký jsi, je krásné, když jsme spolu, řekni mi, jestli se mýlím.

Kolem tebe je spousta dospělých lidí, kteří ještě čekají na slova, která chtěli slyšet jako malé děti.

Ženy si povídaly před obchodem o svých mužích. Jedna z nich mechanicky kroutila uchem tašky a nakonec řekla: „Vím, že můj manžel umí být něžný a srdečný. Ke psovi se tak chová.“

VŮNĚ

Indové si vyprávějí zvláštní legendu. Legendu o srnci z hor.

Před dávnými lety žil jeden srnec, který v nozdrách stále cítil příjemnou vůni pižma. Stoupal po zelených strá-

ních hor a cítil tuto podivuhodnou vůni, pronikavou, sladkoučkou. Zaběhl do lesa a ta vůně byla ve vzduchu, všude kolem něho.

Srncem nemohl pochopit, odkud se bere ta vůně, která ho tak vzrušuje.

Bylo to jako volání vábničky, kterému nemohl odolat.

Srncem začal běhat z lesa do lesa a hledal původ té podivuhodné a vzrušující vůně.

Byl tím hledáním úplně posedlý. Přestal se starat o jídlo, o pití, nemohl spát, byl posedlý jen touto jedinou věcí. Nevěděl, kde se bere ta vábivá vůně, ale stále ho to nutilo probíhat rokle, lesy, hory a doly. Až úplně vyhladověl a vyčerpal se. K smrti unavený najednou klopýtl a uklouzl na skále. Zřít se a smrtelně se zranil.

Jeho rány byly sladké a voňavé. Srncem si lízal zakrvácenou hrud' a teprve teď odhalil neuvěřitelnou věc. Vůně, ta vůně, která ho dohnala až sem, byla tady, na jeho těle, ve zvláštním váčku, který mají všichni srnci jeho druhu.

Ubohé zvíře se zhluboka nadechlo té vůně, ale bohužel už pozdě.

„Příliš pozdě jsem si zamiloval tebe, kráso, stále stejná a vždy nová, příliš pozdě jsem si tě zamiloval. Byla jsi ve mně, ale já jsem byl venku a bez tebe a hnal jsem se za krásami, které jsi ty učinila a které bez tebe nemohou existovat. Ty jsi vždy se mnou, ale já jsem nebyl vždy s tebou.“

(Sv. Augustin)
